

HOA VÀNG LÁ MỐC

Ta đã yêu Mimosa hoa vàng lá mốc
Kể từ buổi ta đưa nhau vào học
Dalat xanh nắng rọi trong nhu ngọc
Khắp ngôi trường từng góc giấu đời ta
Ở nơi đó có nhiều hương và hoa
Thày dạy ta những nỗi đời hơn thiệt
Người mở ra một cuộc tình tha thiết
Có một điều không ai nói hết
Khi lưu lạc ta phải biết làm sao
Giờ mỗi khi lòng thương nhớ dạt dào
Ta chỉ tiếc những con đường ngang dọc
Những buổi cùng nhau trốn học
Và Mimosa hoa vàng lá mốc
Ta chỉ thèm được khóc thật êm
Dưới mái trường xưa bóng mát nghiêng thềm
Ta đã yêu Momosa hoa vàng lá mốc
Kể từ buổi ta đưa nhau vào học
Giờ bôn ba những nẻo đường xuôi ngược
Hoa vẫn mọc trong đáy tim ta
Như gót guốc của người cứ mãi vang xa
Trong tận cùng nỗi nhớ
Con đường từ Cam Ly tới hồ Than Thở
Con đường từ học xá thông reo tới học khu em ở
Con đường từ anh đến em
Vẫn như thuở nào vẫn bình yên
Anh vẫn đi qua mọi nỗi ưu phiền
Có biết chăng em

Lê Xuân Nho

(Trích trong tập thơ Hoa Vàng Lá Mốc)